

சிவமயம்

வடக்கண்வேங்கடம், தெற்கட்குமரி

என்னும் தொடர்க்கெழுந்த

போலிவினா மறுப்பு.

திருவாவடுதுறை ஆதீனம்
நந்தன — சித்திரை — அத்தநாள்

1952

திருவாவடுதுறையாதீன வெளியீடு எண் — 52

உ

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

போலிவினா மறுப்பு.

திருக்கயிலாய பரம்பரைத் திருவாவடுதுறை யாதீனத்து

இருபத்தொராவது குருமஹாசந்நிதானம்

ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ சுப்பிரமணியதேசிகசுவாமிகள்

கட்டளையிட்டருளியபடி

அவ்வாதீன வித்துவான்

த. ச. மீனாட்சிசுந்தரம்பிள்ளையால்

பரிசோதித்துப் பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

நந்தன — சித்திரை — அத்தநாள்

1952

வெண்பா.

போன்னுலதும் பாடும் பொருந்துறினும் போகினுமற்(று)
என்னுறினும் புன்சமயம் எய்துவரோ-நன்னேறியோர்
தேசீவ ஞானமுனி செப்புபுனி தாத்துவிதம்
நாடிபுணர் மேலோர் நயந்து.

அகமடங்கும் ஆசை யகற்றியார் தம்பாற்
சகமடங்க எண்ணிச் சலிப்பர்—மிகமடங்கோள்
பொய்யறிவி னூர்பாற் புகுதா தேனையாண்டான்
மையில்சிவ ஞானமுனி வன்.

இருபத்தொராவது குருமஹா சந்ரிதானம்
ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய தேசிக சுவாமிகள்.

உ
சுவடியம்
திருச்சிற்றம்பலம்

வடக்கண்வேங்கடம், தெற்கட்குமரி

என்னும் தொடர்க்கேழுந்த

போலிவினாமறுப்பு.

காப்பு.

மன்ற வாணனை மலர்ப்பத மிறைஞ்சிவண், ஓறையை
நின்ற சீர்நமச் சிவாயமெய்க் குரவனீண் மரபின்
என்றே னத்தமிழ் முனிவரத் தீவண்வந்து தன்பேர்
ஒன்றப் பாடியம் வகுத்தவ னெண்கழல் பணிவாம்.

புடக்கு, தெற்கு என்னுஞ் சொற்கள் ' திசையொடு
திசையும் பிறவுஞ்சேரின் ' என்னுஞ் சூத்திரத்தானே வட,
தென் என்பனவாமன்றோ? அவை வடக்கண், தெற்கண் என
உருபேற்றல் பொருந்துமா? என விரித்தார்.

அற்றேல், சிவஞானமுனிவர் அங்கனங்கோடல் சாலு
மென்பதனைப் பின்வருமாற்று னோர்ந்துணர்க. என்னை?
வடக்கண், தெற்கண் என்பன மேற்கூறிப் போந்த சூத்திரத்
தானே யமையாதென்றாராலெனின், அத்திசையைக் குறிக்க

குஞ் சொற்கள் ' நிலையீற் றுயிர்மெப் கவ்வொற்று நீங்க
லும் ' என்பதனானே ஈற்றுயிர் மெப்கெட்டுப், ' பிறவுஞ்
சேரின் ' என்பதனானே கண்ணுருபேற்று வடக்கண், தெற்
கண் என நின்றவாறு காண்க.

இனிப், பிறவுமென்பதனானே பிறபெயரன்றோ உரு
பேற்றல் பாங்கன மமையுமெனின் நன்னூலாரும் பிறபெய
ரென்னுது ' பிற ' எனப் பொதுப்படக் கூறலானும், உருபு
மிடைச்சொல்லையாமாகலானும் பொருந்துமென்பது.
என்னை ? ' எல்லாச் சொல்லும் பொருள் குறித்தனவே '
என்றாகலின்.

இனி, இலக்கணவிடயம்வியாயினார் வடக்கின்கண்,
தெற்கின்கண் எனக் கூறலே வழக்காறன்றி, வடக்கண்,
தெற்கண் எனக் கூறிப் போந்தமை வழக்காறன்று; ஆகலின்
ஈண்டையாங்கனமமையும்? அங்கனம் அமைவுடைத்தேல்
வடவால், வடவுக்கு எனக் கூறலுமா மென்றாராலெனின்
விளக்குதும்.

ஆண்டு, ஈண்டு, அங்கு, இங்கு, அன்று, இன்று என்
னும் காலமிடனுணர்த்தும் பெயர்கள் ஐந்தாவதனுருபேற்று
ஆண்டு நின்று, ஆண்டிருந்து என நின்றாற்போல, ஈண்டைக்
காலமிடனுணர்த்தும் பிற பெயர்களும் அவ்வாறே நின்று,
இருந்து என்னும் ஐந்தனுருபேற்று நிற்பதன்றி, உருபேலாத
வழி ஏழாவதன்றொகையாய் வருவதொன்றா மாகலானும்,
இன்றோரன்னவை ஏனை உருபேற்றுவரக் காண்டலின்மை
யானும், இதுவே தொல்லாசிரியர் மரபாமாகலானும்,
அவ்வாறே வட, தென் என்பன வடபால், தென்பால்

வடக்கண், தெற்கண் என வருவனவன்றி வடவால், வடவுக்கெனக் கொண்டார்க்கே அது கழிபெருநகை பயப்பிப்பதற்கிடனென் றொழிக.

இனி, வடநூற்கடலை நிலைகண்ணென்றந்த சேனாவரையரும் தொல்காப்பியச் சொல்லதிகாரத்தில் 'கண்கால் புறமகம்' என்னுஞ் சூத்திர வுதாரணத்து 'வடபால் வேங்கடம், தென்பாற்குமரி' என்பனவற்றை 'வடக்கண்வேங்கடம், தெற்கட்குமரி' என்றும், 'அவ்விடப் பொருள் பற்றி ஏழாம் வேற்றுமை வந்தவாறு கண்டு கொள்க' என்றுங் கூறிப் போந்தமைபானும், இலக்கணநூல்வல்லார் நகையாரா என்பதனான் இவரினுஞ் சிறந்தாருளரென இவர் நுண்ணறிவிற்குத் தோன்றினமை சால விபக்கற்பாற் றென்க.

இனி, 'ஏழனுருபின் திசைப்பெயர் முன்னர், சாரியைக் கிளவியியற்கையுமாகும், ஆவயி னிறுதி மெய்யொடுங்கெடுமே' என்னும் உருபியற் சூத்திரத்தும், குற்றியலுகரவீற்றுட் சிலவற்றிற் கேழனுருபோடு முடிபு கூறுகின்றழி உரையாசிரியரையுள்ளிட்டோர் 'குற்றியலுகரக் கின்னே சாரியை' என்பதனான் இன்சாரியையாகிய சொன்னின்று முடிதலேயன்றி அஃதில்லா தியல்பாய் முடியும். அங்ஙனமியல்பாயவழித் திசைப்பெயரிறுதிக் 'குற்றுக்கரர் தன்னுணாரப்பட்ட மெய்பொடுங்கெடும்' என்றும், அது 'வடக்கின்கண், தெற்கின்கண், மேற்கின்கண், கிழக்கின்கண்' எனவும்; 'வடக்கண், தெற்கண், மேற்கண், கீழ்க்கண்' எனவுங் கூறிய வாற்றொழுமுணர்க' என்றுங் கூறிப்போந்தமைபானு முய்த்துணர்ந்து கொள்க.

இனி, நன்னூலுரைகாரரும் மேற்கூறிப் போந்த சூத்திரத்துரையில் மேல்பாலென்வும், 'திரிபுவேறு கிளப்பி னொற்று முகரமுங், கெடுதல் வேண்டு மென்மனார் புலவர்' என ஆசிரியர் தொல்காப்பியர் கூறுகின்றழி உரையாசிரியரும், நச்சினூர்க்கினியரும் மேல்பால் மேல்மாடென்றே காட்டுரைத்தலானும்; இன்னுமிதனானே கிழக்கு என்பது கீழ்பாலெனவும், வடக்கு தெற்கு என்பன வடபால், தென்பால் எனவுங் கோடல்வேண்டுவது முறையா மாகலானும், இவ்வாறே ஏற்றபெற்றியின் ஏழாவதன் பிறவுருபுகளுமறிந் தொட்டுக என்பது இலேசாற்கோடல் வேண்டுமாகலானும், இன்றோரன்றோர்கூற்று மரபறிபார்கூற்றேயாமென்பதுவெள்ளிடைமலைபோல் விளங்குவது தெற்றென்றுணர்க.

இது நிற்க, இங்ஙனம் வினாயினார் காஞ்சிபுராணத்து, 'சந்தன மார்தடம்' என்னுஞ் சரகரேசபடலத்துக் கட்டளைக்கலித்துறை ஈற்றில் ஏகாரம்பெறாதும் வருமா? பிரமாண மென்னை? திருட்டாந்தம் யாது? இது செய்த சிவஞானமுனிவர் கருத்துயாது? என்றுங் கூறினார்.

அற்றேல், திருவாதவூரடிகள் அறிவாற் சிவனென்பது திண்ணம். அவர் அருளிச்செய்த திருவாசகத்துள்ளும், திருக்கோவைபாருள்ளும், சேரமான்பெருமானாயினார் முதலிய ஏனை மெய்யடியார் அருளிச்செய்த பனுவலுள்ளும், அடிப்பட்ட சான்றோரியற்றிய செய்யுளுள்ளும் கட்டளைக்கலித்துறைகள் ஏகாரவீற்றின் முற்றுப்பெற்றிருக்கின்றன. அற்றேலஃதாக, சிவஞான முனிவர் அருளிச்செய்த இத்திரிபங்கிச் செய்யுளொன்றுமே அன்னதற்கு மாறாகச் செய்ப்பட்டதெனின் கூறுதும். யாப்பிலக்கணங் கூறவந்த காரிகை

நூலுடையார் தாமெடுத்துக்கொண்ட சூத்திரயாப்பிற்கே இலக்கணங் கூறாமையானும், அந்நூலுரைகாரர் எடுத்துக் காட்டிய 'முதற்சீர் நான்கும் வெண்டளை பிழையாக் — கடையொரு சீரும் விளங்கா யாகி — நேர்ப்தி னோறே நிரை பதி னேமென் — ரோதினர் கலித்துறைக் கோரடிக்களவே' எனக் கூறிப் போந்தமையும் இன்னவீற்றானிறமென நியதி கூறாமையானும், உம்மீற்றான் இற்றமைக்கு யாதும் குற்ற மின்மை யோர்ந்துணர்க. ஆயின் வழக்கின்கண் இன்மையானெனின் 'வீழ்ந்தழியும்' என்பதனை 'அவற்றுள் — செய்யு மென்னும் பெயரெஞ்சு கிளவிக்கு' என்னுஞ் சூத்திரத்துச் சேவையொருமும் செய்யுமென்னும் பெயரெஞ்சு கிளவிக்கு ஈற்றுமிசை யுகர மெப்பொடுங்கெடுமெனவே, செய்யுமென்னுமுற்றுச்சொற்கு மீற்றுமிசை யுகரமெய் பொடுந்துவரக்கெடுத்து வீழ்ந்தழிமெனக்கொண்டு, ஆண்டசைநிலைப்பொருளதாகிய ஏகார விடைச்சொற் பெய்து வீழ்ந்தழிமே எனக் கொள்ளினு மிழுக்காது. இங்ஙனம் கொள்ளாது ஆசிரியர்மேற் குற்றங் கூறிப் போந்தமை முறையன் றென்க. இது நிற்க; அது வரைந்தார்மேற் பிழையோ அன்றிப் பதிப்பித்தார் கண்ணதோ பரக்கத் துணியாம்.

இத்துணையு மொழியாது சூத்திர விருத்தியில் 'காலையை விடிய லென்றல் பொருந்தாமையானும்' என்பது முதலிய வற்றால் காலையும் விடியலும் ஒருபொருட்கிளவிகளன் றென்று மறுத்துரையாடினரென்றும், தாம் அருளிச்செய்த சுரகரேசபடலத்து மாத்திரைச்சுருக்கமாகிய 'விடியற் காலத்தோர் மாத்திரை வீந்தது' என்புழி விடியலென்பதற் குக் காலையென்னும் பொருள் கொண்டனரென்றும், இது

கிலிட்ட மென்னும் சூற்றம் பற்றூதோ என்றும், இலக்கணையெனின் அஃதிதற்குப் பொருந்துமா நெங்ஙன மென்றுங் கூறினார்.

அஃதங்ஙனமாக, சிவஞானமுனிவரும் “காலேவேறு விடியல் வேறு” என்றாராவெனின் அவர் சூத்திர விருத்தியில் ‘காலையும் பகலுங் கையறு மாலையும் — ஊர்துஞ்சியாமமும் விடியலு மென்றிப் — பொழுதிடை தெரியிற் பொய்யே காமம்’ என்னுங் குறுந்தொகைப் பாட்டினுள் சிறுபொழுதைந்தேகொண்டமைபானும், பகலெனவே பிற்பகலு மடங்குமெனின் அதுபற்றி முற்பகலு மடங்கு மென்றொழியாது காலையை வேறு கூறினமையின் அது கருத்தன்றாகலானும், ஆண்டும் வைகறைபையே விடியலென்றமையின் காலையை விடியலென்றல் பொருந்தாமையானும், “விடியல் வெங்கதீர்காயும்” என்புழி விடியற்பின்னர்த்தாகிய வெங்கதிரென்பதே பொருளாமாகலானும், விடிதல் இருள் புலர்தலென்னும் பொருட்டாகலின் விடியல், புலரி, வைகறை ஒருபொருட்கிளவிபாகலானும், “ஊடுதல் காமத்திற்கின்ப மதற்கின்பங் — கூடி முயங்கப் பெறின்” என்பவாகலின் ஊடலிறுதிக்கட்கூட லொருதலையென்பது பெறப்படுதலின், கற்புக்காலத்து நாள்வெயிற்காலையிற் புணர்தல் முறையன்மையின், அக்காலத்தில் ஊடல் செல்லாமையானும், அடிசில் கைதொட்ட பின்னர்ப் பயமின்றிக் கழியும் பிற்பகல் புராணக் கேள்வி முதலியவற்றினுதல், விளையாட்டு முதலியவற்றினுதல் பொழுது போக்கப்படுவதல்லது விதிக்கப்படுங் கருமமொன்றற்கு முரித்தன்மையின் அதனையொன்றாக வைத்தெண்ணிச் சிறுபொழு தாறென்றல் பொருந்தாமையானும், விடியலை இருள் புலர்தல் எனவும், நாள்வெயிற்

காலையை விடியலென்றல் பொருந்தாதெனவுந் தோன்ற அங்
 னனங் கூறினார். இங்ஙன முணராதார் எற்பாடு வேறெனின்,
 ‘ எல்லேயிலக்கம், என்றராகலின் அதனை ஆகு பெயராகக்
 கொண்டு ஞாயிறு எனவும், ‘ இலமென் கிளவிக்குப் படுவரு
 காலே ’ ‘இலம்பா டொற்க மாயிரண்டும் வறுமை’ என்புழிப்
 பாடு என்பதற்குத் தோன்றுதல் எனப் பொருள் கொள்ளப்
 படுதலானும் எற்பாடென்பதற்கு ஞாயிற்றினுதயமாமெனக்
 கொள்க.

இக்கருத்துணராத நச்சினூர்க்கினியரும், “ வைகுறு
 விடியல் மருதமெற்பாடு, நெய்தலாதன் மெப்பெறத் தோன்
 றும் ” என்னும் பொருளிப்பற் சூத்திரத்து வைகுறு விடிய
 லென்பதனை வினைத்தொகையாகப் பொருள்கொள்ளவறி
 யாது உம்மைத்தொகையாக்கி, மருதமாத்திரைக் கிரண்டு
 சிறு பொழுதுங் கூறி, அதற்கேற்ப ‘ விரிகதிர் மண்டிலம்
 வியன்விசும் பூர்தர ’ என்னும் மருதக் கலியுள் வைகறை
 வேறு, விடியல் வேறெனக்கொண்டு பொருள்விரித்தாரா
 லெனின் வைகுறுவிடிய லென்றவழி வைகுறு என்பது
 முதனிலைத் தனிவினையாகிய வினைத்தொகை வினைச் சொல்
 லெனக் கோடற்கியைபுண்மைபானும், அவரும் ‘ ஆடலின்
 னறவமும் ’ என்னுஞ் சிந்தாமணியில் ‘ வைகறொறும்
 வைகின்றே ’ என்புழி நாடொறுங்கழியாரின்றதெனப்
 பொருள் விரித்தமையானும் வைகுறு விடியலென்புழி உம்
 மைத் தொகையாக்கோடல்பொருந்தாமை யுணர்க.

இனி, ஆசிரியர் தொல்காப்பியர் முல்லை குறிஞ்சி மருதம்
 நெய்தல் பாலையென முறை செய்தற்கேதுவும்; மாலை, யாமம்,
 வைகறை, காலே, நண்பகலென்னுஞ் சிறு பொழுதின் கிடக்கை

முறையே யன்றி வேறன்மையின் மருதமாத்திரைக் கிரண்டு சிறுபொழுதுண்டென்னு நச்சினூர்க்கினியர் மதம் திலதர்ப்பணமாயிற்றென்க.

இது நிற்க. இனிச் சிவஞான முனிவரும் மேற்கூறிப் போந்தசுரகரேசபடலத்து மாத்திரைச் சுருக்கத்தையுணர்த்தும் ' விடியற் காலத்தோர் மாத்திரை வீந்தது ' என்னும் செய்யுளிற் காலையை விடியலென்றாராலெனின் கூறுதும். விடியல் என்பது புலர்தலென்னும் பொருட்டாகலின் இலக்கணை வகையான் விடியலைக்காலையென்று ரென்க. இங்ஙனம் இலக்கணை வகையென்பதின்னதென்றுணராதார் கிலிட்டமென்னுங் குற்றம் பற்றாதோ என்றுங் கூறினார். இனி, இலக்கணை என்பது ஒருபொருளினதிலக்கணத்தை மற்றொரு பொருட்குத் தந்துரைப்பது என நன்னூலுரைகாரர் எடுத்திக் கூறியவாற்றானுமுணர்க. இவ்வாறு இலக்கணை வகையாற் பொருள் கொள்வதனையும் பிறசான்றோர் செய்யுளினுள்ளு முய்த்துணர்ந்தடங்குக.

இன்னமவர் " கேட்போர் யாப்பு " என்பனவற்றிற்குப் பாயிர விருத்தியில் முறையே ' பாடங்கேட்போர் ' என்றும், " இயைபு " என்றும், புத்துரைகூறி முன்னோருரைகளை மறுத்தாரென்றுங் கூறினமை யெற்றுக்கோவெனின் நன்று வினாயினாய்; கடைச்சங்கத்தாருட்களவியற்பொருள் கண்ட கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரனார் கேட்டாரைக் கேட்போரென்றமைபான் வடநூற்பயிற்சி சிறிதுமில்லாத உரையாசிரியரை யுள்ளிட்டோர் ஆவர் கூறியதே பொருளாகக் கொண்டமைபற்றிச் சிவஞானமுனிவரும் கேட்டாரென்னுது கேட்போரென எதிர்காலத்தாற்

கூறினமைபானே நூலரங்கேற்று மவைக்களத்துக் கேட்டாரை விளக்காது, இவை யாபந்தபின்ன ரிது கேட்டற்குரியாரென்னும் கேட்போரும், தொகுத்தல், விரித்தல், தொகை விரியாக்கல், மொழிபெயர்த்தல் என நால்வகையேயாப்பென்றமைபானும், இவையாபந்த பின்னர் இன்னது கேட்கற்பாற்றென்னுமிபையும் ஒருதலைபா னுணர்த்தற்பாலதாகலின் பாங்கூறியதே வடநூலார்க்கும் உடன்பாடாகலானும் இன்னேரன்னே ருரை போலியுரை என்றாரென்க இபையு, யாப்பு, தொடர்ச்சி என்பன ஒருபொருட்கிளவி. இப்பெற்றி நோக்கிபன்றே உரைபாசிரியரை யுள்ளிட்டோ ருரைகள் மறுக்கப்பட்டவாறுணர்க.

இன்னுமவர் அத்துணையு மொழியாது உத்தியென்னுஞ் சொல் வடமொழியா? தென்மொழியா? உத்தியானமைக்கப்பட்ட பொருளை உத்தியென்ற தாகுபெய ரென்ற சிவஞானமுனிவர் கருத்து யாது? என்றுங் கூறினார்.

அஃதேல் 'ஒத்த காட்சி யுத்திவகை விரிப்பின்' என ஆசிரியர் தொல்காப்பியர் கூறியதனாற் தமிழ் மொழியென்றே பெறப்படுதலானும், உத்தியானமைக்கப்பட்ட பொருளை ஆகுபெயரென்றதனால் ஆகுபெயரென்றது தமிழ்நூலார் மதமாகலானும், சிவஞானமுனிவரும் 'உத்தியென்பதனை வடநூலார் பரிபாடைபென்பர்' என்றதனானும், உத்தி என்பது தமிழ்மொழியேயா மெனக்கூறி மறுக்க. உத்தியென்றது வடமொழியெனின் அக்காலத்திவ்வாறு வட சொல் தமிழிற் பயின்று வருதல் வழக்காறன்றென்பதை நன்னூற்கருப்பையிற் பரக்கக் காண்க.

இன்னுமொருவர் என்மனாரென்றதற்குச் 'சிவஞான முனிவர் கூறிய முடிபுரையுந் தவறு' என்றும், 'நச்சினூர்க் கினியர் கூறிய முடிபுரையுந் தவறு' என்றும், 'பின்கொள்ளத் தக்கனவல்ல' என்றும், பின்கொள்ளத் தக்கது யாதோ வெனின் நக்கீரராத் செய்ப்பட்டதும், உருத்திரசன்மராகிய குமாரக் கடவுளாலே மெய்யுரைபென்று அங்கீகரணஞ் செய்ப்பட்டதுமாகிய 'இனி என்மனார் புலவர்' என்புழி 'என்ப என்னும் முற்றுச்சொற் குறைக்கும்வழி குறைக்குக என்பதனாற் பகரங்குறைத்து, விரிக்கும் வழிவிரித்தல் என்பதனால் 'மன், ஆர்' என்பன இரண்டிடைச் சொற்பெய்து விரித்து 'என்மனார் புலவர்' என்றாயிற்றென்பதேயமை வுடைத்து' என்றாரலெனின் கூறுதும்.

அஃதேல், சிவஞானமுனிவரும் சிவஞானபாடியத்துள் 'என்மனார் என்பது ஆரீற்று முற்றுச்சொல்' என்றும், 'மன் எதிர்கால இடைநிலை' என்றும், அது 'உயர்திணையென்மனார் மக்கட்சட்டே' என்னுஞ் சூத்திரத்துச் சேனாவரையருரைபானுமறிக' என்றும் கூறினமைபானும், நச்சினூர்க்கினியரும் 'ஆரீற்று நிகழ்கால வினைத்திரிசொல்' என்ற தூஉம் சேனாவரையர் கருத்தே யாமாகலானும், இவர்கொண்டவாறு நக்கீரனார் கருத்தே யுடன்பாடாகக்கொண்ட உரைபாசிரியர் உரையும், வடநூற்கடலை நிலைகண்டுணர்ந்த சேனாவரையரான் மறுக்கப்பட்டமைபானும், சிவஞான முனிவர்க்கு மதுவே யுடன்பாடாகலானும், இதனிலும் சிறந்த துணிபு யாதெனக் கூறி மறுக்க.

இத்துணையுமறிபாதார் தாம் பிடித்ததே சாதிப்பே மென்னும் கருத்தால் இவருரையைச் சிவஞானமுனிவருரை

மறுக்கும் பலமுடையதன்றென்றார். அஃதேல் என்பது என்புழிப் பகரக் கேடும், மன், ஆர் என்னு மிரண்டிடைச் சொற்பெய்து முடித்தலும், என்-பகுதி, ஆர்-விசுதி, மன்-இடைநிலை எனச் சேவ்வரையரும், நச்சினூர்க்கினியரும், சிவஞானமுனிவரும் உரைத்தவாறு போல்வதாகலின், இன்றோரன்றோர் கூற்று மரபறியார் கூற்றேயா மென்றொழிக.

இனி, இம்மட்டோ! ஒருவர் சிவஞானபோதத்தும், 'காமிகமுதலிய சைவாகமங்களுள் ஞானபாதப்பொருளினிக லறுத்து, எனச் சிவஞானமுனிவர் கூறியதமையாதென்ற ராலெனின்: அவர் ஓர் சிற்றடியின்கண் பருப்பொருள் அனைத்தும் தோன்றுமாறுபோல ஆகமங்க ளனைத்தினுமுள தாய ஞானபாதப்பொருளனைத்துமொருசேர இதன் கண்டங்கி யிருத்தலானும், முதலாகிரியராகிய நந்திபெருமானுக்கு இறைவனருளிச்செய்த சிறப்பினும் தன்னின் மிக்குமுபந்தும் பிறிதொரு நூல் காணப்படாமையானும், தனக்கு முதலாகிரியராலிட்ட பெயரின் பெருமிதத்தானும் அங்ஙனம் விளக்கிறென்பது.

இங்ஙனம் கொள்ளாது இலகு மகாபாடியஞ்செய்த வடநூற் கடலை நிலைகண்டுணர்ந்த சிவசங்கர பண்டிதர் 'சர்வாகமங்களையுஞ் சுருக்கி விளக்கிய சிவஞான போத மென்றார்' என்றும், வேறொருவர் 'சர்வாகம சாரமாய் விளங்கும் சிவஞானபோத மென்றார்' என்றும் எடுத்துக் காட்டினமை பெற்றுக்கென்றொழிக.

இனி, மகாபாடியமென்ற துணைப்பானே பிறிதினியைபு நீக்கிய விசேடணமாகிய மகாவென்னும் வடமொழி சிறப்புப் பொருள் பயந்து நிற்ப, இலகு என்னும் சிறுமைப்

பொருள் பயக்கும் உபசர்க்கம் புணர்த்தமைபான் அவரை வடநூற்கடலை நிலைகண் டுணர்ந்தாரென்ப தமையா தென்ப தூஉம், இலகு எனப் புணர்த்தமை பொருந்தா தென்ப தூஉம் வடநூல் வல்லார்வாய்க் கேட்டுணர்க்.

இங்ஙன முணராதார் முனிவர்மேற் குற்றங் கூறப்புகு கது 'பொப்படு மொன்றோ புண்பூணுங் கையறியாப்-பேதை வினைமேற் கொளின்' என்றதொத் திகழப்படுமென்க. இது நிற்க, 'கல்லானிழன்மலை' என்பது ஆசிரியர் தமது குரு வாகிய பொல்லாப் பிள்ளையாரை வணங்கிய வணக்கமன்றோ வென்றிடர்ப்பட்டுப் பொருள்கொண்டார் 'திகடசக்கரம்' என்னும் விநாயக வணக்கத்தையும் சிவவணக்கமன்றிடர்ப் பட்டுப் பொருள்கொண்டார் போன்றுமென்றுங் கூறினார்.

அற்றேல், அது தென்றிசை யுப்பச் சாமுசித்தராய மெய்கண்ட தேவ நாயனாருக்குக் கிருபாவசத்தா நெழுந் தருளி வடமொழிச் சிவஞான போதமாகிய முதலூ லளித் துப் பாடகுருவாயினரும், தீக்காகுரு வாயினரும், அதன் பொருளைக்கேட்பித்த வித்தியாகுரு வாயினரும் பரஞ்சோதி யடிகள் என்பதுணராது பொல்லாப்பிள்ளையாரை அவர்க்குக் குருவெனக்கூறினமை வரலாற்று முறைமையின் வாராதார் கூற்றேயாமெனக் கூறிமறுக்க. இனி ஆன்றோர் ஆசாரம்பாது காத்தற் பொருட்டன்றே ஆசிரியர் விநாயக வணக்கங் கூறினாரென்பது.

'பொல்லாத விபமுகத்துப் புத்தே டன்பாற் புனித சிவா கம்பொருண்மை பொருந்த வாய்ந்து' எனக் கூறினாரு முளராகலின் அதுபற்றி ஆசிரியர் பொல்லாப்பிள்ளையார்

பாற் சிவாகமங் கற்றனரெனத் துணிந்து அப்பொல்லாப்
பிள்ளையார் பாடகுருவாயினு ரென்பதூஉம், அவர் சூரணைக்
கொத்து அருளிச்செய்தனரென்பதூஉம், வரலாற்று முறை
மையின் வாராதார்கூற்றே பாமாகலானும், அது அடிப்பட்ட
சான்றோர்வழக்கன்மைபானும், 'இவனிடை யூற்றினுக்குங்
கரவிலா நாபகன்' எனப்படுவதானும், அங்ஙனங் கொள்ளா
மென்பது.

இனிப், பொல்லார் என்பது அலமரு என்றற்போல
லகர ளகர வொற்றுமைபற்றி வந்ததென்றவது, திரிந்த
தென்றவது கொள்ளாது மரீஇயிற்றென்றல் எங்ஙனம்
பொருந்துமென்றார்.

அஃதேல், அவர்ஒன்றாரென்புழி ஒன்று என்னு முதனி
லைத்தனிவினை ஒன்னென மரீஇநின்று விசுதி முதலிய ஏனை
யுறுப்பேற்று ஒன்றாரெனக் கொண்டாற்போலுங் கொள்
ளாது, அளமரு என்பது அலமருவெனக் கொண்டாற்
போலுங் கூறித் தமதறியாமையைப் புலப்படுப்பர். இன்
னும் ஒன்று என்பது மரீஇவருதலை, 'ஒண்ணுளே யொன்பது
வாயில் வைத்தாய்' எனவும், 'ஒண்ணுமோ வவர்தஞ் செய
லோதவே' எனவும் ஆன்றோர் செய்யுளினும் வழக்கினுமறிக.

“அவர் வாழ்த்தும் வணக்கமும், பொருளியல்புரைத்
தலும் என மங்கல வாழ்த்து மூவகைப்படும்” என்றும்,
'அவற்றுள் இது பொருளியல்புரைத்தெனக் கொள்க'
என்றுங் கூறினாரென்பதன்றி அவர்மேற் குற்றமுங்கூறினார்.

தண்டியாசிரியர் “வாழ்த்து வணக்கம் வருபொருளி
வற்றினென் றேற்புடைத்தாகி” என வடநூலிற் கூறியாங்கு

கூறியதனான், அதற்கேற்ப 'மங்கலவாழ்த்து மூவகைப்படும்' என்றும், இது வாழ்த்து வணக்க மென்னு மிரண்டனையுங் கூறாது 'பொல்லா ரிணைமலர் நல்லார் புனைவரே' என்றதுணையானே சாத்தியரடையுமியல்பினையும், அவர்பெறும் பேராகிய திருவடியி னியல்பினையுந் தொகுத்துச்சுட்டலின் 'இது பொருளியல் புரைத்த தெனக்கொள்க' என்றதூஉமென்க. இன்னும் விரிக்கிற்பெருகும். இது நிற்க, மும்மூன்று சொற்கள் ஒவ்வோ ரடியாக நான்கடியாகக் கூறவே என்பதனான், 'கல்' என்பது முதல் 'ஏ' என்பதினவாய் அவர்பிரித்தவாறே பிரித்தெண்ணுமிடத்து, கல் ஆல் நிழல் மலைஎன முதலடியில் நான்கு சொற்களும், வில்லார்-அருளிய என இரண்டாமடியி னிரண்டு சொற்களும், ஏனையிரண்டடிகளினுமுறையே மும்மூன்று சொற்களும் காணப்படுகின்றன: ஆகலின் மும்மூன்று சொற்கள் ஒவ்வோரடியாக வைத்து நான்கடியாகக் கூறினாரென்பது எங்ஙனம் பொருந்துமென்ப தன்றி அவர் மபங்கிக் கூறினாரெனவு முரைத்தார்.

அவர் அங்ஙனம் கூறியது இரண்டா மோத்தின்முதற் சூத்திரம் 'இதுவுமது' என முதற்சூத்திரத்தோடு மாட்டெறியப்படுமென்ப துணர்த்தற்கு 'மலை' என்பதனை ஈரடியஞ் சாரவைத்தார் என்பதூஉம், உயிர் சூனிய முதலியவற்றுள் ஒன்றாகற்பாற்றென அவ்வம் மதம்பற்றி நிகழுங் கடாவை ஆசங்கித்து, உயிர் இவற்றிற்கு வேறாயுண்டென்பது கருதலளவையான் விளக்கி இச் சூத்திரத்தாற் பொதுப்பட ஆன்மப்பிரகாச முணர்த்துதலின் அதனே டியையுடைத்தா மென்பதூஉங் கருதியென்க. இனிப் பெரும்பாலும் மும்மூன்று சொற்கள் ஒவ்வோரடியி னிற்பது நோக்கி அங்ஙனங் கூறினாரெனினு மிழுக்காது.

தாம் யாவரினு நுண்ணுணர்வுடையா ரென்பது விளக்க விபரீதப்பொருள் கூறினரெனவு முரைத்தார். அவர் செந்தமிழ்முலகமுய்ய அகத்தியமுனிவர் வரத்தாற்றேன்றிச் செந்தமிழ் மகாபாடியம் வகுத்தனரெனத் தமிழ்க்கிலக்காகிய திரிசிரபுரம்-மகாவித்துவான், ஸ்ரீமீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளையவர்களும் பாடியகாரர் புராணத்து மவர்பெருமித நன்கு விளக்கினமையும், பிறசான்றோரும் செந்தமிழ் மாபாடியத்திற்கேற்ற முரைத்தமையு முய்த்துணராது இங்ஙனம் கூறியமை தமதறிபாமையைப் புலப்படுத்தற்கென்க. இன்னும் விரிப்பிற் பெருகும். இஃது ஒருவாறு முடிந்தது.

ஸ்ரீ மாதவச்சிவஞானயோகிகள் மலரடிவாழ்க.

திருச்சிற்றம்பலம்

குறிப்பு:— இது திருமயிலை வித்துவான் ஸ்ரீ சண்முகம் பிள்ளையவர்களால் இயற்றப்பட்டு இ. மாசிலாமணிப்பிள்ளையவர்களால் சேன்னை ஆதிகலாநிதி அச்சுக்கூடத்தில் சர்வதாரி-ஸ்ரீ மாசி-மீ (64 ஆண்டுகட்குமுன்) பதிப்பிக்கப்பட்டது.

உ

சூரு வ ண ி க் க ி ம் .

—0—

தனக்குவமை யிலாதபசுந் தழிழ்க்கடலி னிலக்கியங்க
டாவி லன்பான்

மனக்கினிதா வருள்புரசைச் சபாபதியாங் குருமணியை
மற்றன் னேன்பின்

எனக்கியலைந் தையுங்கம்பர் வள்ளுவரேன் ழின்னோர்க
ளியம்பு னூலோ

னெக்கனிவி னுணர்த்துகுரு ராசகோ பாலனையா
முன்னி வாழ்வாம்.

